

El desplegament dels Pershing II a l'Alemanya Federal originà tot de protestes

Occidental—. També apunten a uns altres indrets, naturalment: l'Alemanya Occidental, França, la Gran Bretanya, i els Estats Units. Però el que ens hauria de neguitejar, a nosaltres, és que, de fa uns anys, ja n'hi ha una pila de noves que apunten cap a la Mediterrània Occidental. Se sap que s'alcen en tres zones geogràfiques principals: la Península de Kola, al nord; la Mar Negra, al sud; i la Bielorússia, que acabem de sobrevolar (això sense comptar les noves instal·lacions que enguany mateix han començat a enllestir a Txecoslovàquia i a l'Alemanya de l'Est, per obra i gràcia dels míssils «de Creuer» i «Pershing»).

Lògicament, ignorem des de quina d'aquestes quatre zones tenen previst els russos de «prémer el botó» dels míssils programats per a caure damunt de les dues principals capitals dels Països Catalans si esclatés la Guerra. Però hi ha un extrem nou que els connacionals no tenen perquè ignorar, sobretot quan arribi el moment —si és que arriba— de votar en el referèndum sobre l'OTAN.

A partir d'enguany, els temps de llançament-explosió de molts dels míssils soviètics, amb ogives nuclears, s'han

escurçat. És una dada que han divulgats les publicacions militars especialitzades, com ara les edicions de JANE'S i els informes de l'Institut d'Estudis Estratègics de Londres. Per deducció, el 1982 s'havia calculat que —suposant que els míssils destinats a Barcelona i València fossin llançats des de les bases de Bielorússia— trigarien respectivament uns 9 i 14 minuts a caure damunt d'aquestes capitals. A partir de la primavera del 1984, la trajectòria s'ha escurçat en quatre minuts exactament. Quatre minuts menys de temps... per encomanar l'ànima a Déu. Vol dir això —és matemàtic— que, sempre en el supòsit que els míssils sortissin de les instal·lacions que se sap que envolten la capital de Bielorússia, Minsk, l'explosió tindria lloc a València al cap de deu minuts, i a Barcelona al cap de cinc. No cal dir que amb aquests marges no hi hauria pas temps d'entaular cap connexió amb «telèfons vermells», ni res de res. Ni tan sols d'emetre aquelles memorables allocucions radiofòniques de la Guerra Civil, que feien: «Ciutadans, aneu als vostres refugis amb calma i serenitat. La Generalitat vetlla per vosaltres...»

¿On cauran els míssils?

Vicent PARTAL

Instal·lacions militars nord-americanes, grans concentracions de tropes espanyoles, centrals nuclears, ports, aeroports, autopistes i cruïlles de comunicació. Ben bé una trentena llarga d'objectius poden ser ara mateix apuntats per qualsevol míssil preparat per a l'atac. La dinàmica de la situació és boja, suïcida, dramàtica i elemental: jo t'apunte a tu, tu a mi; jo dispare contra tu, veurem si tu ho pots fer contra mi.

La nostra costa és atapeïda d'objectius a neutralitzar. La pregunta anguixosa és *¿què passaria si...?* La resposta ho és molt més.

¿Cap a on apunten?

Tots els enclavaments militars nord-americanos instal·lats als Països Catalans serien, immediatament començada la guerra, objectiu a neutralitzar per les tropes del Pacte de Varsòvia.

La Unió Soviètica considera tota la península ibèrica, integrada o no en

l'OTAN, com una zona de rereguarda en el cas d'un enfrontament entre blocs militars, per la qual cosa no quedaria marginada si es plantejés un atac nuclear massiu. Som considerats com una *Zona de reforços* i, des d'aquesta òptica, mereixen una importància gran els ports marítims de possible utilització per forces d'altres països, sobretot València i Barcelona.

El tercer objectiu d'atac serien els centres de producció d'energia elèctrica, i d'una manera molt especial les centrals de la conca de l'Ebre i les nuclears d'Ascó, Vandellòs i Cofrents. L'anul·lació dels centres de producció d'electricitat tindria, com a raó afegida, afeblir la capacitat industrial, encara que no seria descartable també un atac contra les concentracions industrials de Barcelona, València i Tarragona. Aquesta darrera, principalment, per les indústries petroleo-químiques que s'hi concentren.

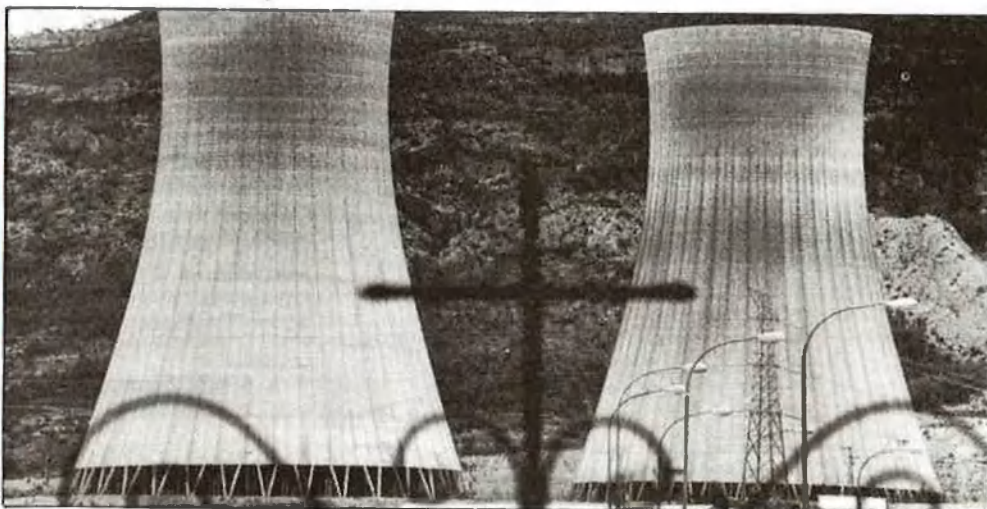
L'OTAN sense ser de l'OTAN

Independentment de

Míssil portador d'una bomba de neutrons

/ Arxiu

Si la Central Nuclear de Cofrents fos l'objectiu d'un bombardeig, l'efecte multiplicador seria brutal

/ Francesc i Ciscar

del Comandament de la Mediterrània Occidental i de la xarxa del Control de Comunicacions. Saragossa té com a missió principal servir d'entrenament per a les forces americanes que realitzen les pràctiques al Polígon de les Bardenes, però s'especula que guarda material nuclear en els magatzems i és, a més, el final de l'oleoducte Rota-Saragossa, la missió del qual és proveir de combustible les forces nord-americanes ubicades a Espanya.

Si els vents dominants a l'alta atmosfera fossen de l'oest, els efectes retardats de la radiació farien perillós habitar un passadís de poc més de setanta quilòmetres, que s'estendria fins a la Mediterrània, i afectaria Barcelona, Tarragona i Castelló.

A Cartagena hi ha una base subterrània de submarins, dipòsits de combustibles i altres instal·lacions auxiliars. Algunes d'aquestes instal·lacions, concretament les situades als monts de San Pedro i San Julián, és possible inclús que emmagatzemen material nuclear, amb la qual cosa esdevindrien objectiu prioritari i amenaça per a tot el nostre sud. El colp de míssil seria segur, també.

Altres instal·lacions militars

Però no s'esgota ací la presència nord-americana.

Els ports d'Alacant, Maó, Ciutat de Mallorca, Barcelona, Tarragona i València són considerats punts de suport de la VI Flota. I ja hem dit abans que, en cas d'una conflagració, aquesta es retiraria cap a la Mediterrània occidental. Només cal tenir en compte que és formada per uns quaranta vaixells de combat, cent setanta-cinc avions i vint-i-un mil homes; així entenem que immediatament seria un blanc a perseguir.

Al port de Maó compten amb dipòsits de material i combustible i molls propis al port, i també al de Barcelona, ciutat on, a més, compten amb casernes per a la policia militar. El port de Tarragona és auxiliar, amb dipòsits de combustible de la VI Flota i de la base aèria de Saragossa alhora. Els de València, Alacant i Ciutat de Mallorca tenen interès, sobretot, com a lloc de descans i diversió per a la tropa.

D'altres instal·lacions auxiliars nord-americanes als Països Catalans són les dues rampes llançacoets

instal·lades a la Serra d'Aitana i a Sóller; els aeròdroms de Reus, Col·dola-Eivissa i Cornudella, auxiliar aquest darrer de la base de Saragossa; el camp de tir de les Illes Columbretes, la base de control aeri de s'Enclusa a Menorca; l'estació de comunicacions del Turó de l'Home, al Montseny (on hi ha dos radars i una pista d'helicòpters, actualment en mans de l'exèrcit espanyol), i algunes instal·lacions diverses a Figueres i Escorca.

Objectius menors que no mereixen un míssil, ben segur, però que tots plegats fan de la nostra terra, esquitxada d'instal·lacions de tota classe i mesura, un territori que els opositors tindran vigilat i controlat.

I les grans instal·lacions espanyoles, també

El nou plan META de desplegament de les forces armades espanyoles contempla la concentració de tropes de l'exèrcit de terra en tres grans divisions, una de les quals, la Divisió Motorizada Maestrazgo, tindrà la seu a València i regiments a Castelló, Paterna i Bétera, on també hi ha una base d'helicòpters.

A la Seu d'Urgell es con-

centraran les tropes d'una de les dues divisions de muntanya, i a Manises, prop de València, es mantindrà l'actual base aèria de l'ala «C-11» del Comandament Aeri de Combat, la qual compta amb 30 avions Mirage III-E. Aquestes grans instal·lacions espanyoles també podrien intentar ser neutralitzades, si l'Estat espanyol s'integrà en la contesa i aquesta fos una guerra nuclear «total».

Si s'arribàs a aquest supòsit, l'intent, definit pels estratègies, seria el d'arribar a la «destrucció assegurada»; és a dir, aniquilar el 70% de la capacitat industrial i el 30% de les persones. Aquest objectiu s'aconseguirà atacant les grans ciutats, mitjançant explosions en l'atmosfera, tres d'una megatona, per exemple. Si l'URSS no pensàs en la possibilitat d'ocupar la península, podria crear una terrible contaminació bombardejant les centrals nuclears, amb la qual cosa el nombre de morts seria imprevisible; en qualsevol cas, molts milions. Cal aclarir que en la filosofia soviètica en matèria d'armament nuclear mai no s'ha inclòs explícitament objectius de població, però el desenvolupament d'una guerra a mort faria oblidar segurament aquestes previsions pròpies de temps de pau relativa.

L'amenaça de la destrucció, siga com siga, plana sobre els nostres caps. Tot depèn d'extrems massa subtils com per a poder estar tranquils. Amb instal·lacions bàsiques d'un dels contendents instal·lades, vulgues que no, a casa nostra, l'altre no té més remei que apuntarnos. Per dir-ho més clar: amb l'OTAN i les bases, València està ja a tir de míssil.